

Cultura

La frase Steven Spielberg

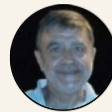
VA ESTRENAR 'JURÀSSIC PARC' FA 30 ANYS



“No vaig voler fer una pel·lícula de dinosaures que fos la millor que s'hagués filmat mai, però sí la més creïble per a l'espectador”

La cara Pere Gorgoll

ESCRITOR



Abans-d'ahir, va guanyar el premi Nit de Poesia al Carrer, de l'Ametlla de Mar, per l'obra *Zona Zero*. Antic membre de la redacció d'El Punt Avui, ja va guanyar el Roc Boronat de novel·la fa dos mesos.



Mirador

Jaume Vidal



Oli Berg, a la galeria Jorge Alcolea -antiga Sala Nonell-, i David Ymberton, a la galeria El Quadern Robat ■ v.b.

hibeixen una magnífica pel·lícula d'animació feta amb el sistema *stop-motion*, el cartell de l'obra, una fotografia i un muntatge escultòric en què no pot faltar un dels personatges preferits d'Ymberton: Madelman (òbviament, taronja). L'obra d'Ymberton és un ininterromput *work in progress* en què tot es reaprofita i transforma per elaborar un sol discurs amb diferents matèries i suports.

Oli Berg. Canviant d'artista, de registre i de sala, ens aturem a la Jorge Alcolea (Johann Sebastian

David Ymberton a la sala El Quadern Robat i Oli Berg a la Jorge Alcolea fan del color emblema de l'obra

Bach, 16, de Barcelona; fins al 21 de juny) on s'exposa el treball colorista de l'artista ucraïnesa, arrelada des de fa anys a Catalunya, Oli Berg, que ens presenta, també amb una mateixa idea artística però amb diferents formats, un treball que té el paisatge al seu rerefons. Aquest paisatgisme, no obstant, no és evident. No veurem un bri de gespa o cap capçada d'arbre, sinó un paisatge fet de sensacions cromàtiques: taques de color delimitades que transmeten la contradicció d'una obra ordenada per la seva definició però caòtica per la gran varietat de colors. Un equilibri fet a partir de confrontacions. El mateix cromatisme dels quadres el trobem en les escultures de bronze que oculten el seu autèntic color amb vives intervencions cromàtiques, que donen per aquest motiu, i per les singulars formes, la idea d'una natura de somni. ■

PREMIS LITERARIS

Pere Gorgoll i Noemí Morral, premiats a l'Ametlla de Mar

Xavier Castellón
L'AMETLLA DE MAR

Pere Gorgoll i Noemí Morral van guanyar, dissabte, respectivament, les modalitats de poesia i de narrativa dels premis Nit de Poesia al Carrer, de l'Ametlla de Mar (Baix Ebre), convocats pel col·lectiu CalaCultura. Pere Gorgoll i Noell (Amer, 1962) va rebre el 14è premi Nit de Poesia al Carrer, per l'obra *Zona Zero*, que serà publicada per Pagès Editors, amb el suport de l'Ajuntament de l'Ametlla de Mar. Un total de 67 originals es van presentar al premi, que Gorgoll -antic membre de l'equip de redacció d'aquest diari- ha guanyat poc més de dos mesos després d'haver estat guardonat amb el premi Roc Boronat de novel·la per *El dia que el món va fer un pet com un aglà*, que Amsterdam publicarà al setembre. A més, a l'abril, Gorgoll també va ser un dels guardonats dels XXV Premis Literaris Vila de Torelló. Pel que fa a Noemí Morral Palacín (Vic, 1972), dissabte va guanyar el 31è premi Vila de l'Ametlla de Mar de narrativa, amb l'obra *Fins que la mort ens separi*, que també publicarà Pagès Editors amb el suport de l'Ajuntament. A aquest premi es van presentar 65 originals. ■

De tots els colors

Si féssim un tomb per totes les galeries de Catalunya i preguntéssim: "Com va la cosa?", "Negra", seria la resposta majoritària. Però com que l'art és alguna cosa més que negoci i els que formen part del tinglado tenen un punt de somiadors, aviat la tristor del negre esdevé alegria de coloraines. Sort en tenim, de l'art.

David Ymberton. I de colors va la cosa. Tothom que conegui la polièdrica, polifacètica però monocroma obra de David Ymberton (Igalada, 1979), sap que el taronja

és el seu color. Un color viu, alegre i festiu que l'artista treballa de diferents maneres. Una d'elles és la *performance*. Això no vol dir que no sigui també creador objectual, el que succeeix és que Ymberton és artista que necessita acompanyar l'obra amb la seva presència; de fet, sovint, ell és la seva ataronjada creació. Per això si es fica en una peça teatral fa de tot: escriure-la, fer els decorats, el càsting, el cartell i, si també s'escau, fer d'acomodador.

La seva darrera peça esceno-

gràfica ha estat *Latung La La La en dansa*, mateix títol de l'exposició que presenta a la galeria El Quadern Robat (Còrsega, 267, de Barcelona; fins al 28 de juliol). Aquesta coincidència no és banal. En la mostra es poden contemplar molts dels elements que ha utilitzat a la peça teatral i no només com a recursos escenogràfics, sinó com a obres que tenen una significació artística per elles mateixes. Com el guió teatral, que no és cent per cent literari, sinó fet amb imatges dibuixades. També s'hi ex-

Críticamúsica

Oriol Pérez Treviño

La pregunta sense resposta

Joyce DiDonato i Il Pomo d'Oro
Palau de la Música, 6 de juny

Fa força temps que s'escriu i es reflexiona, en el món de la clàssica, d'estar immersos dins d'això que algú ha batejat com a món-mercat. Això va obrir les portes a la reflexió al cronista després

del meravellós espectacle ofert per la mezzosoprano Joyce DiDonato i Il Pomo d'Oro sota la direcció de Maxim Emelyanychiev, aquest dimarts passat al Palau. I escrivim espectacle amb totes les de la llei perquè en ell es comptava amb una direcció d'escena (Marie Lambert-Le Bihan) i un disseny de llums

(John Torres) que es van posar al servei d'un eclèctic programa compost per peces musicals que anaven des del primer barroc de Francesco Cavalli o Marco Uccellini fins a *The unanswered question* de Charles Ives. Totes escollides a partir d'una acció i un posicionament de l'artista a favor i en defensa

de la natura enmig d'una profunda crisi mediambiental prou coneguda de tots. Amb la participació inclosa dels cors més joves de l'Orfeó Català, el resultat va corroborar el gran nivell de prestació musical d'una excel·lent mezzosoprano que està entre les primeres espases del món i d'una formació

orquestral que, de nou, ha corroborat el seu estratosfèric nivell. Ara bé, no és menys cert que la suma de tot plegat va acostar-se a una visió tan pura com massa naïf i, per tant, allunyada de la necessitat, assenyalada per prestigiosos colapsòlegs, d'assumir com el creixement de l'actual sistema neoliberal no veu en la natura res més que un recurs més per augmentar els beneficis, base de la supervivència

del sistema. Ras i curt: el creixement és i suposa un problema estructural del capitalisme vigent i al davant d'això l'artista, en aquest cas DiDonato, s'ha decidit per convertir el seu nou espectacle en una denúncia simpàtica on no falta l'entrega d'unes llavors per poder plantar a la torreta de casa nostra. La pregunta, com figurava al títol de l'obra que obria el concert, roman sense resposta.